

Paula Hawkins

In het water

A.W. Bruna Uitgevers

De Verdrinkingspoel

Libby

'Nog eens! Nog eens!'

De mannen binden haar vast voor de tweede proef. Maar deze keer met haar linkerduim aan haar rechterteen en haar rechterduim aan haar linkerteen. Het touw gaat weer om haar middel. Deze keer dragen ze haar het water in.

'Alsjeblieft,' smeekt ze, omdat ze niet weet of ze het duister en de kou wel kan verdragen. Ze wil terug naar een huis dat niet meer bestaat, naar de tijd dat ze samen met haar tante bij het vuur zat en ze elkaar verhalen vertelden. Ze wil in hun huisje in haar eigen bed liggen, ze wil weer klein zijn en het houtvuur, de rozen en de zoete warmte van haar tantes huid ruiken.

'Alsjeblieft.'

Ze zinkt. Tegen de tijd dat ze haar er weer uit sleuren, zijn haar lippen blauw en is haar adem voorgoed vervlogen.

Deel 1

2015

Jules

Je wilde me wat vertellen, hè? Wat was het eigenlijk? Ik heb al een tijdje mijn hoofd niet meer bij het gesprek. Ik kon me niet meer concentreren, dacht aan andere dingen, was ergens anders mee bezig, ik luisterde niet en raakte de draad kwijt. Nou, je hebt mijn aandacht weer weten te trekken. Alleen heb ik wel het gevoel dat ik een paar belangrijke dingen heb gemist.

Toen ze het me kwamen vertellen, was ik kwaad. Aanvankelijk was ik opgelucht, want als er opeens twee politiemensen op de stoep staan, terwijl jij net je treinkaartje aan het zoeken bent omdat je op het punt staat om naar je werk te gaan, slaat de angst je om het hart. Ik was bang dat er wat was gebeurd met iemand om wie ik geef: mijn vrienden, mijn ex, mijn collega's. Maar om hen ging het niet, zeiden ze, het ging om jou. Dus was ik heel even opgelucht, maar toen vertelden ze me wat er was voorgevallen, wat je had gedaan, dat je het water in was gegaan, en toen werd ik laaiend. Laaiend, maar ook bang.

Ik was aan het bedenken wat ik tegen je zou zeggen zodra ik daar aan zou komen; dat ik wist dat je het alleen maar had gedaan om mij te pesten, om me van streek te maken en bang, om mijn leven overhoop te halen. Om mijn aandacht te trekken en me te krijgen waar je me hebben wilde. Nou, het is je gelukt hoor, Nel. Ik bevind me nu op de plek waar ik nooit naar terug wilde keren, belast met de zorg voor je dochter, bezig om jouw rotzooi op te ruimen.

Maandag 10 augustus

Josh

Ik werd ergens wakker van. Ik stond op om naar de wc te gaan en zag dat de slaapkamerdeur van mijn ouders openstond. Toen ik naar binnen keek, zag ik dat mam niet in bed lag. Pap lag zoals altijd te snurken. Op de radiowekker zag ik dat het acht over vier was. Ik nam aan dat ze beneden zou zijn. Ze is een slechte slaper. Allebei nu wel, maar hij neemt zulke zware pillen dat je keihard in zijn oor kunt gillen en dan nog zou hij niet wakker worden.

Ik liep heel stilletjes naar beneden, want normaal gesproken kijkt ze een tijdje naar van die megasaaie reclames op de tv voor apparaten waardoor je kunt afvallen of waarmee je de vloer kunt schoonmaken of groenten kunt snijden op heel veel verschillende manieren, en valt ze in slaap. Maar de tv stond uit en ze zat niet op de bank, dus moest ze wel de deur uit zijn gegaan.

Dat heeft ze wel vaker gedaan, voor zover ik weet, maar ik houd verder niet bij waar ze de hele tijd zitten. De eerste keer zei ze dat ze wat was gaan wandelen om rustig te worden, maar de daaropvolgende keer dat ik wakker werd en merkte dat ze er niet was, keek ik naar buiten en zag ik dat haar auto niet zoals altijd voor de deur stond geparkeerd.

Ze zal op die momenten wel langs de rivier gaan wandelen of naar Katies graf gaan, denk ik, want dat doe ik soms ook. Maar dan niet midden in de nacht. Ik ben bang in het donker, en het is ook eng, want Katie had hetzelfde gedaan: ze was midden in de nacht opgestaan, naar de rivier gelopen, en was nooit meer teruggekomen. Ik snap wel waarom mam het doet: zo kan ze dicht bij Katie zijn. Ze zit ook weleens in Katies slaapkamer. Dat weet ik, omdat Katies kamer aan de mijne grenst en ik mam kan horen huilen.

Ik zat op de bank op haar te wachten, maar ik moet in slaap zijn gevallen, want toen de deur openging, was het al licht buiten en gaf de klok op de schoorsteenmantel aan dat het kwart over zeven was. Mam deed de deur achter zich dicht en haastte zich de trap op naar boven.

Ik ging achter haar aan. Ik bleef voor hun slaapkamerdeur staan en keek door de kier naar binnen. Ze zat op haar knieën aan paps kant naast het bed en ze was rood aangelopen, alsof ze had gerend. Ze haalde zwaar adem en zei: 'Wakker worden, Alec, wakker worden.' Ze schudde hem heen en weer. 'Nel Abbott is dood,' zei ze. 'Ze lag in het water. Ze is erin gesprongen.'

Ik geloof niet dat ik iets zei, maar ik moet toch geluid hebben gemaakt, want ze keek me aan en kwam haastig overeind.

'O, Josh,' zei ze, terwijl ze naar me toe liep. 'O, Josh.' De tranen stroomden over haar wangen en ze drukte me tegen zich aan. Toen ik me lostrok, huilde ze nog steeds, maar ze glimlachte ook. 'O, schatje toch,' zei ze.

Pap kwam overeind. Hij wreef in zijn ogen. Het duurt altijd eeuwen voordat hij echt wakker is. 'Ik snap er niks van. Wanneer... Is het vannacht gebeurd? En hoe weet je dat?'

'Ik ging melk kopen,' zei ze. 'En in de winkel hadden ze het erover. Ze hebben haar vanochtend gevonden.' Ze ging op het bed zitten en barstte weer in snikken uit. Pap knuffelde haar, maar hij keek mij met een eigenaardige blik in zijn ogen aan.

'Waar was je?' vroeg ik mijn moeder. 'Waar was je naartoe?'

'Naar de winkel, Josh. Dat zei ik toch net?'

Je liegt, wilde ik zeggen. Je was uren weg, je ging niet even melk halen. Dat wilde ik eigenlijk zeggen, maar ik deed het niet, want mijn ouders zaten op bed elkaar aan te kijken, en ze zagen er blij uit.

Dinsdag 11 augustus

Jules

Ik weet het nog. Achter in de camper, de kussens in het midden opgesteld om de grens aan te geven tussen jouw en mijn gebied. We gingen die zomer naar Beckford, jij was helemaal opgewonden en zenuwachtig – je stond te popelen om daar te zijn – terwijl ik groen zag van de wagenziekte en heel erg mijn best moest doen om niet over te geven.

Ik herinnerde het me niet alleen, ik vóelde het ook. Ik werd weer net zo misselijk en zat als een oud vrouwtje over het stuur gebogen, reed snel en slecht, nam de bochten veel te ruim, traptte boven op de rem en stuurde overdreven naar de kant als er een tegenligger aan kwam. Ik kreeg weer hetzelfde gevoel dat ik altijd krijg als er een wit bestelbusje op me afkomt op een smal weggetje, dan denk ik: ik trek aan het stuur, ik ga het doen, ik knal tegen hem op, niet omdat ik dat wil, maar omdat ik niet anders kan. Alsof ik geen eigen wil meer heb. Dat gevoel heb je ook als je aan de rand van een klif staat, of op een perron, en het net is alsof een onzichtbare hand je een duwtje geeft. En dan? Stel dat ik die stap zet? Stel dat ik inderdaad een ruk aan het stuur geef?

(Zoveel verschillen jij en ik nu ook weer niet van elkaar, blijkt wel.)

Het was verbazingwekkend hoe goed ik het me nog kon herinneren. Veel te goed. Waarom weet ik nog precies wat er gebeurde toen ik acht was, maar kan ik het me niet herinneren of ik mijn collega's heb gesproken om een cliëntenbeoordeling voor de volgende week te verzetten? De dingen die ik me wil herinneren, ben ik zo kwijt, en de dingen die ik heel graag wil vergeten, blijven me bij. Hoe dichterbij Beckford naderde, hoe meer het verleden zich aan me opdrong, net zo beangstigend en onvermijdelijk als plots opvliegende mussen uit een heg.

Al dat weelderige, ongelooflijk mooie groen en het heldere, felle geel van de brem op de heuvel nestelde zich in mijn brein en bracht een hele rits aan herinneringen teweeg: papa die me gillend en kronkelend van de pret het water in draagt toen ik vier of vijf was; jij, die vanaf de rotsen in de rivier springt en elke keer weer een stukje hoger klautert. Picknicks op het strandje bij de poel, de smaak van zonnebrandcrème in mijn mond, de vangst van dikke, bruine vissen in het trage, modderige water, stroomafwaarts van Mill House. Jij, die thuiskomt met een bloedende wond op je been omdat je een sprong verkeerd had ingeschat en vervolgens op een theedoek moet bijten terwijl papa de wond schoonmaakt omdat je beslist niet wil huilen. Niet waar ik bij ben. Mama, in een lichtblauwe zomerjurk, die blootsvoets in de keuken havermoutpap voor het ontbijt maakt, haar voetzolen een donker roestbruin. Papa die op de oever van de rivier zit te tekenen. En als we wat ouder zijn, jij die in een korte broek van spijkerstof en het bovenstukje van een bikini onder je T-shirt 's avonds laat stiekem de deur uit glipt voor een afspraakje met een jongen. Niet zomaar een jongen, dé jongen. Mama, magerder en kwetsbaarder, die in de fauteuil in de zitkamer zit te slapen; papa die lange wandelingen maakt met de pafferige, bleke domineesvrouw, die altijd een grote zonnehoed opheeft. Ik kan me nog een potje voetbal herinneren. De zon scheen op het water, alle blikken waren op mij gericht, en ik hield met moeite mijn tranen in, mijn bovenbenen besmeurd met bloed, terwijl iedereen me uitlachte. Ik kan het nóg horen. En op de achtergrond het stromende water.

Ik was zo diep in dat water weggezonden dat ik niet meteen doorhad dat ik er was. Plotseling bevond ik me midden in het stadje; alsof ik mijn ogen even had dichtgedaan en naar die plek was gestraald. Voor ik het wist reed ik met lage snelheid en heel voorzichtig door smalle straatjes, met aan weerskanten SUV's geparkeerd en in mijn ooghoek een waas van roze stenen, naar de kerk, naar de oude brug. Ik hield mijn ogen op de weg gericht om niet naar de bomen en de rivier te kijken. Ik wilde het niet zien, maar het ging onbewust.

Ik parkeerde aan de kant van de weg en zette de motor af. Ik keek om me heen, zag de bomen en de stenen treden, groen van het mos en glad na de regen. Ik kreeg overal kippenvel. Ik kan me nog de ijskoude regen herinneren die op het asfalt kletterde, de blauwe zwaailichten die het opnamen tegen de bliksem om de rivier en de lucht te verlichten, de condenswolkjes voor de monden van de mensen die bang toekeken, en een jongetje, lijkbлек en trillend, dat door een agente de treden naar de straat op werd geleid. Ze hield zijn hand vast en haar ogen waren groot en stonden verbijsterd, ze keek om zich heen en riep iemand. Ik kan de angst en de fascinatie van die avond nog voelen. Ik kan nog steeds horen wat jij toen zei: hoe zou het zijn? Kun jij het je voorstellen? Je moeder te zien sterven?

Ik keek weer voor me uit. Ik startte de motor en reed over de brug. Ik moest hier ergens afslaan, was het de eerste links? Nee, het was de volgende. Daar stond het, dat oude, bruine, stenen gevaarte: Mill House. Er liep een rilling over mijn rug, mijn huid werd koud en klam, en mijn hart ging als een razende tekeer. Ik reed door het open hek de oprit op.

Er stond een man op zijn mobiel te kijken. Het was een agent in uniform. Hij kwam op de auto af gesneld en ik draaide het raampje naar beneden.

‘Ik ben Jules,’ zei ik. ‘Jules Abbott? Ik ben... haar zus.’

‘O.’ Hij keek gegeneerd. ‘Ja. Oké. Natuurlijk. Luister,’ hij keek achterom naar het huis, ‘er is momenteel niemand aanwezig. Het meisje, uw nichtje, is weg. Ik weet niet precies waarheen...’ Hij haalde zijn politieradio uit zijn riem.

Ik deed het portier open en stapte uit. ‘Mag ik naar binnen?’ vroeg ik. Ik keek naar het open raam, waar vroeger jouw slaapkamer was. Ik zag je zo weer voor me, gezeten in het kozijn, met je benen buitenboord. Duizelingwekkend eng.

De agent aarzelde. Hij draaide zich om en zei zacht iets in de radio, waarna hij me weer aankeek. ‘Akkoord. U kunt naar binnen.’

Ik liep zonder iets te zien de buitentrapp op, maar ik hoorde water stromen en rook de aarde, de aarde in de schaduw van het huis, onder de bomen, op plekken waar de zon niet komt, de

zure lucht van rottende bladeren, en door die geur werd ik terug in de tijd geworpen.

Ik duwde de voordeur open, en verwachtte al bijna dat mijn moeder me vanuit de keuken zou roepen. Zonder erbij stil te staan tilde ik de deur met mijn heup een eindje omhoog, omdat hij anders blijft klemmen. Ik liep de hal in en sloot de deur achter me. Mijn ogen hadden moeite om aan het duister te wennen en ik rilde door de plotselinge kilte.

In de keuken stond een eiken tafel voor het raam. Was het nog steeds dezelfde? Het leek er wel op, maar het kon bijna niet, het huis was in de tussentijd zo vaak van eigenaar verwisseld. Ik kon er wel achter komen door eronder te kruipen en te kijken of de inkepingen erin zaten die jij en ik hadden gemaakt, maar bij de gedachte alleen al begon mijn hart te bonzen.

Ik weet nog dat 's ochtends de zon erop stond en als je dan aan de linkerkant zat, tegenover het fornuis, kon je de oude brug zien, ingelijst door het raamkozijn. Het was prachtig, iedereen prees het uitzicht, maar ze zagen het niet echt. Ze maakten nooit het raam open en bogen zich nooit naar voren, ze keken nooit naar het waterrad dat aan het vergaan was, ze keken nooit verder dan de zon die op het water scheen, ze zagen niet dat het water eigenlijk groen-zwart was en vol zat met zowel levende als stervende dingen.

Vanuit de keuken de gang in, langs de trap, verder het huis in. Ik zag het zo plotseling dat ik erdoor van slag raakte: het uitzicht door de grote ramen op de rivier; zo dichtbij dat je zou denken dat het water zo over de brede houten vensterbank naar binnen kon stromen.

Ik herinner het me nog. Al die zomers. Mama en ik die languit op de brede, van kussens voorziene vensterbank zaten, met onze tenen bijna tegen elkaar aan, en een boek op onze knieën. Een schaal met lekkers erbij, ook al nam ze nooit wat.

Ik kon er niet naar kijken, door de aanblik werd ik overmand door verdriet en wanhoop.

Het stucwerk was verwijderd, zodat de bakstenen eronder zichtbaar waren geworden, en de inrichting was helemaal in

jouw stijl: oosterse tapijten, zware ebbenhouten meubelstukken, grote banken en leren fauteuils en veel te veel kaarsen. Overal was jouw obsessie met grote ingelijste posters duidelijk te zien; Millais' *Ophelia*, beeldschoon en sereen, met open ogen en mond, bloemen in haar hand. Blakes *Hekate*, Goya's *Heksensabbat*, zijn *Half verdronken hond*. Aan die laatste poster had ik een bloedhekel, dat arme beest dat zijn kop boven het opkomende tij probeert te houden.

Er rinkelde een telefoon, zo te horen onder de begane grond. Ik volgde het geluid door de zitkamer en een paar treden naar beneden. Dat was vroeger een bergruimte voor rommel geweest, geloof ik. Het was daar een keer onder water gelopen en alles had onder het slik gezeten, alsof het huis in de rivierbedding stond.

Ik liep de ruimte binnen waar jij een studio van had gemaakt. Er stonden fotospullen in, achtergronddoeken, een flitsset, een printer, stapels kranten en boeken op de grond, en archiefkasten tegen de muur. En foto's natuurlijk. Jouw foto's, die de hele muur bedekten. Een leek zou denken dat je gek op bruggen was: de Golden Gate Bridge, de hangbrug over de Yangtze bij Nanjing, het Prince Edward Viaduct. Maar als je beter keek, zag je dat het niet om de bruggen ging, dat het geen voorliefde voor deze ingenieuze meesterwerken was. Als je beter keek, zag je dat het niet alleen maar bruggen waren, maar dat het ook de kaap Beachy Head betrof, het Aokigahara-bos, het klif Preikestolen. De kathedralen van de radeloosheid, de plekken waar mensen die geen hoop meer koesteren naartoe gaan om een einde aan hun leven te maken.

Tegenover de ingang hingen foto's van de Verdrinkingspoel. De ene na de andere, vanuit elke denkbare hoek geschoten en in verschillende jaargetijden: kleurloos en izig in de winter, het klif zwart en kaal, of stralend in de zomer, een weelderig groene oase, of saai leigrijs met donkere wolken. Zoveel foto's. De beelden smolten samen; een duizelingwekkende aanval op je ogen. Ik had het gevoel dat ik daar wás, op die plek, alsof ik boven op het klif stond te kijken naar het water onder me en ik die afschuwelijke sensatie van de verleiding van de vergetelheid ervoer.

Nickie

Sommigen gingen vrijwillig het water in en anderen niet, en als je het Nickie vroeg – niet dat iemand het haar zou vragen, want dat had nog nooit iemand gedaan – had Nel Abbott zich hevig verzet. Maar niemand zou het haar vragen en niemand zou naar haar luisteren, dus had het voor haar geen nut om iets te zeggen. En al helemaal niet tegen de politie. Ook als ze nooit ellende met hen zou hebben gehad, zou ze het nog niet tegen hen zeggen. Veel te gevaarlijk.

Nickie woonde boven de kruidenier; ze had één kamer, een lange, smalle keuken en een piepklein badkamertje. Niet veel bijzonders dus en al helemaal niet op haar leeftijd, maar ze kon in een lekkere fauteuil voor het raam naar het stadje kijken, en daar zat ze dan ook vaak. Ze at daar en soms sliep ze er ook, want tegenwoordig sliep ze amper, dus had het weinig zin om naar bed te gaan.

Ze zat naar alles te kijken en als ze het niet zag, dan voelde ze het wel. Zelfs nog voordat de zwaailichten op de brug te zien waren geweest, had ze iets gevoeld. Ze had er geen idee van gehad dat het om Nel Abbott ging, niet meteen. Mensen denken dat helderzienden alles duidelijk zien, maar zo eenvoudig ligt het niet. Wat ze wel wist, was dat iemand weer was gaan zwemmen. Ze keek toe met de lichten uit: een man kwam met twee honden de treden op rennen, daarna kwam er een auto aanrijden; geen echte politiewagen, een gewone donkerblauwe. Ze vermoedde dat het inspecteur Sean Townsend zou zijn, en ze had gelijk. Samen met de man met de honden liep hij de trap af, en toen kwamen de hulptroepen eraan met hun zwaailichten aan, maar zonder sirene. Dat was ook nergens voor nodig. Er was geen haast bij.

Gisteren was ze bij zonsopgang melk en de krant gaan kopen en was het hét gesprek van de dag geweest in de winkel. Iedereen zei dat het er wéér een was, de tweede al dit jaar, maar toen ze zeiden over wie het ging, toen ze zeiden dat het Nel Abbott was, wist Nickie dat de tweede een heel ander geval was dan de eerste.

Ze was bijna van plan om op Sean Townsend af te stappen en het hem te vertellen. Maar hij mocht dan een aardige en beleefde jongeman zijn, hij was wel een diender, en een zoon van zijn vader, dus niet te vertrouwen. Nickie zou het zelfs helemaal niet in overweging hebben genomen als ze geen zwak had gehad voor Sean. Hij had zelf een hoop narigheid achter de kiezen en wie weet wat er nog meer was gebeurd, en hij was als enige erg vriendelijk tegen haar geweest toen ze was opgepakt.

De tweede keer dat ze was opgepakt, moest ze erbij zeggen. Dat was alweer even geleden, een jaar of zes, zeven. Ze deed het werk eigenlijk niet meer nadat ze wegens oplichting was veroordeeld, ze had alleen nog een paar vaste klantjes en de heksenploeg die af en toe langskwam om Libby en Mary en de andere vrouwen van het water te herdenken. Ze legde soms tarotkaarten, deed in de zomer af en toe een seance, en soms werd ze gevraagd om contact te leggen met een familielid of een van de zwemmers. Maar ze had al heel lang niet meer geadverteerd.

Maar toen kortten ze haar opnieuw op haar uitkering en dus moest Nickie wel weer aan de slag. Met hulp van een vrijwilliger in de bibliotheek had ze een site gemaakt waarop ze vijftien pond voor een tarotlezing van een halfuur vroeg. Echt waar voor je geld, want die Susie Morgan van de tv, die nog voor geen centimeter paranormaal was, rekende zo'n dertig pond voor twintig minuten, en dan kreeg je niet eens haarzelf te spreken, alleen maar iemand van haar 'paranormale team'.

De site bestond nog maar een paar weken toen een toezichthouder haar bij de politie had aangegeven omdat ze 'niet voldeed aan de vereisten in het Consumentenrecht'. Het Consumentenrecht maar liefst! Nickie zei dat ze niet wist dat ze ergens aan moest voldoen; de politie legde uit dat de wet was veranderd. En hoe, had ze gevraagd, had zij dat kunnen weten? Dat vonden ze

uiteraard hilarisch. We dachten dat je dat wel had kunnen zien aankomen! Kun je dan alleen in de toekomst kijken? Niet in het verleden?

Alleen inspecteur Townsend – toen nog gewoon agent – had niet gelachen. Hij was aardig geweest en had uitgelegd dat het door de nieuwe EU-richtlijnen kwam. De EU-richtlijnen! Consumentenbescherming! Vroeger werden mensen als Nickie veroordeeld (omgebracht) vanwege de Wet tegen hekserij en de Wet tegen oplichterspraktijken door helderzienden. Nu voldeden ze niet meer aan de Europese eisen. Erger kon niet.

Dus doekte Nickie de site op, ze wilde niets meer met het internet te maken hebben en besloot zoals voorheen te werk te gaan, alleen had bijna niemand meer belangstelling.

Het feit dat ze Nel in het water hadden gevonden, had haar eerlijk gezegd wel geraakt. Ze had er een naar gevoel over. Niet dat ze zich schuldig voelde, want het was niet Nickies schuld. Toch vroeg ze zich af of ze te veel had gezegd, te veel had verraden. Maar ze konden niet zeggen dat zij ermee was begonnen. Nel Abbott had al met vuur gespeeld; ze had een obsessie met de rivier en zijn geheimen gehad, en dat soort obsessies loopt altijd slecht af. Nee, Nickie had nooit tegen Nel gezegd dat ze zich in de nesten moest werken, ze had haar alleen een zetje in de juiste richting gegeven. Bovendien had ze haar nog gewaarschuwd ook. Maar niemand luisterde ooit naar haar. Nickie zei altijd dat er mannen in het stadje woonden die je al na één blik aan de schandpaal nagelden, en dat was altijd al zo geweest. Mensen deden net of ze niets zagen, ja toch? Niemand wilde erbij stilstaan dat het water in de rivier vermengd was met het bloed en het gal van vervolgte vrouwen, ongelukkige vrouwen; ze dronken er elke dag van.

Jules

Je bent altijd dezelfde gebleven. Dat had ik moeten weten. En dat wist ik ook wel. Je was dol op Mill House en het water en je was geobsedeerd door die vrouwen, door wat ze hadden gedaan en wie ze achterlieten. En nu dit. Moest je het nu echt zo ver doorvoeren, Nel?

Boven bleef ik voor de ouderslaapkamer staan. Ik pakte de deurkruk beet en haalde diep adem. Ze hadden het me verteld, maar ik kende jou en ik kon hen niet geloven. Ik was ervan overtuigd dat ik jou daar zou aantreffen als ik de deur open zou doen, lang en mager en helemaal niet blij om mij te zien.

De kamer was verlaten. Het leek wel alsof je er net nog was geweest en alleen maar even naar beneden was gegaan om koffie te zetten. Alsof je zo weer terug zou zijn. Ik rook je parfum, zwaar en zoet en ouderwets, zoiets als Opium of Yvresse, het luchtje dat mama altijd droeg.

‘Nel?’ vroeg ik zacht, alsof ik je als een geest tevoorschijn kon toveren. Het bleef stil.

Verderop in de gang was ‘mijn kamer’, waar ik vroeger had geslapen, de kleinste kamer van het huis en daarom geschikt voor de jongste. Hij was zelfs nog kleiner dan ik me herinnerde, en donkerder, triester. Er stond alleen nog een onopgemaakt eenpersoonsbed en het rook er vochtig, naar natte aarde. Ik heb nooit goed geslapen in deze kamer, ik voelde me er nooit op mijn gemak. Dat was ook niet gek, als je bedacht hoe leuk jij het vond om me bang te maken. Je krabde aan jouw kant met je nagels over de muur, schilderde met bloedrode nagellak symbolen op mijn deur en schreef de naam van de overleden vrouwen in het condens op mijn raam. En dan waren er ook nog de verha-

len die je vertelde, over heksen die de rivier in werden gesleurd, of wanhopige vrouwen die zichzelf van het klif afwierpen op de rotsen eronder, of over een bang jongetje dat zich in het bos verschool en zag hoe zijn moeder de dood tegemoet sprong.

Dat is geen herinnering. Natuurlijk niet. Als ik mijn geheugen doorspit naar dat jongetje dat ik gadesla, slaat het nergens op: het is zo onsamenhangend als een droom. Dat jij in mijn oor fluisterde, dat was niet op een ijskoude nacht bij het water. We waren hier sowieso nooit in de winter, en bij het water waren de nachten nooit ijskoud. Ik heb nooit midden in de nacht een bang kind op de brug zien staan, wat had ik daar, zelf nog maar een klein kind, te zoeken gehad? Nee, het was maar een verhaal dat je vertelde, over een jongetje dat zich tussen de bomen verschool en haar zag staan, met een spierwit gezicht, net zo wit als haar nachtpon in het schijnsel van de maan, hoe hij zag dat ze met haar armen uitgespreid als een stel vleugels de stille lucht in sprong en hoe de kreet op haar lippen wegstierf toen ze het zwarte water raakte.

Ik weet zelfs niet of er ooit wel een jongetje is geweest dat zijn moeder heeft zien springen, of dat je het allemaal maar had verzonnen.

Ik liep mijn oude kamer uit en ging naar die van jou, jouw oude slaapkamer, die zo te zien nu van je dochter was. Overal lagen kleren en boeken, er lag een natte handdoek op de grond, er stonden vieze mokken op het nachtkastje en het rook er naar verschaalde sigarettenrook en de zoete geur van rottende lelies, die in een vaas bij het raam stonden te verwelken.

Zonder erbij na te denken begon ik op te ruimen. Ik trok het beddengoed recht en hing de handdoek op het rekje in de aangrenzende badkamer. Ik zat net op de grond om een vies bord onder het bed vandaan te halen, toen ik je stem hoorde. Hij sneed door mijn ziel.

‘Wat ben jij daar verdomme aan het doen?’

Jules

Ik krabbelde met een triomfantelijke glimlach overeind, omdat ik toch gelijk had gehad; ik wist wel dat ze het mis hadden, ik wist dat je niet echt dood was. En daar stond je in de deuropening, waar je zei dat ik verdomme jouw kamer uit moest gaan. Je was zestien, zeventien en pakte me bij mijn pols vast, je gelakte nagels priemden in mijn vlees. *Ik zei ERUIT, Julia, vet varken dat je d'r bent.*

Mijn glimlach stierf weg, want jij was het natuurlijk helemaal niet, het was je dochter, die sprekend op je lijkt toen jij ongeveer dezelfde leeftijd had. Ze stond in de deuropening met haar ene hand in haar zij. 'Wat ben je daar aan het doen?' vroeg ze opnieuw.

'Sorry,' zei ik. 'Ik ben Jules. Je kent me niet, maar ik ben je tante.'

'Ik vroeg toch niet wie je was?' zei ze, met een blik alsof ik achterlijk was. 'Ik vroeg wat je aan het doen was. Zoek je soms iets?' Ze keek naar de badkamerdeur. Voordat ik kon reageren, zei ze: 'De politie is beneden,' en toen liep ze, met haar lange benen, haar lome tred en haar slippers die klepperden op de betegelde vloer, de overloop op.

Ik haastte me achter haar aan.

'Lena,' zei ik, terwijl ik mijn hand op haar arm legde. Ze trok hem weg alsof ze zich had gebrand en keek me woedend aan. 'Sorry,' zei ik.

Ze sloeg haar ogen neer en wreef over de plek waar ik haar had aangeraakt. Op haar nagels zat nog een restje blauwe nagellak, en haar vingertoppen leken wel die van een lijk. Ze knikte, maar keek me niet aan. 'De politie wil je spreken,' zei ze.

Ik had verwacht dat ze anders zou zijn. Kinderlijker, overstuur, en wanhopig op zoek naar troost. Maar ze is uiteraard geen kind meer, ze is vijftien en bijna volwassen, en wat troost betreft, die leek ze absoluut niet nodig te hebben, in elk geval niet van mij. Het is en blijft natuurlijk jouw dochter.

De rechercheurs stonden in de keuken bij de tafel en keken naar de brug. Een lange man met een peper-en-zoutkleurige stoppelbaard en een vrouw die zo'n dertig centimeter kleiner was dan hij.

De man stapte met uitgestoken hand op mij af, zijn lichtgrijze ogen strak op mijn gezicht gericht. 'Inspecteur Sean Townsend,' zei hij. Het viel me op dat zijn hand licht trilde. Zijn huid voelde koud en dun aan, als bij een veel oudere man. 'Gecondoleerd met uw verlies.'

Wat raar om die woorden te horen. Ze hadden het gisteren ook al gezegd, toen ze het kwamen vertellen. Ik had het zelf bijna tegen Lena gezegd, maar deze keer was het anders. Uw verlies. Ik wilde zeggen: ik heb haar niet verloren. Dat kan gewoon niet. U kent Nel niet, u weet niet hoe ze is.

Inspecteur Townsend bestudeerde mijn gezicht en wachtte tot ik iets ging zeggen. Hij torende boven me uit, mager en hoekig, alsof je je pijn aan hem kon doen als je te dicht bij hem in de buurt kwam. Ik was hem nog steeds aan het bestuderen toen ik besepte dat de vrouw me vol medeleven aankeek.

'Brigadier Erin Morgan,' zei ze. 'Wat erg voor u.' Ze had een getinte huid, zwarte ogen, en haar haren waren blauwzwart, als de vleugels van een kraai. Ze droeg haar haar strak naar achteren in een staart, maar bij haar slaap en achter haar oren waren wat krulletjes losgeraakt, wat een beetje een slordige indruk maakte.

'Brigadier Morgan is uw contactpersoon bij de politie,' zei inspecteur Townsend. 'Zij zal u van de ontwikkelingen van het onderzoek op de hoogte houden.'

'Komt er een onderzoek?' vroeg ik verbaasd.

De vrouw knikte glimlachend en gebaarde me plaats te nemen aan de keukentafel, en dat deed ik. De rechercheurs gingen tegenover me zitten. Inspecteur Townsend sloeg zijn ogen neer

en wreef snel en krampachtig één, twee, drie keer over zijn linkerpol.

Inspecteur Morgan zei iets tegen me, haar bedaarde en geruststellende toon niet in overeenstemming met haar woorden. 'Het stoffelijk overschot van uw zus is gisterochtend in de rivier aangetroffen door een man die zijn honden aan het uitlaten was,' zei ze. Ze had een Londens accent en haar stem was fluisterzacht. 'Uit vooronderzoek is naar voren gekomen dat ze maar een paar uur in het water heeft gelegen.' Ze wierp een blik op haar collega en keek toen mij weer aan. 'Ze was volledig gekleed en haar verwondingen kwamen overeen met een val van het klif boven de poel.'

'Denkt u dat ze is gevallen?' vroeg ik. Ik keek van de rechercheurs naar Lena, die ook naar beneden was gekomen en aan de andere kant van de keuken tegen het aanrecht stond geleund. Ze was inmiddels blootsvoets, droeg een zwarte legging en een grijs shirtje dat strak over haar sleutelbeenderen en borstjes zat gespannen, en ze negeerde ons, alsof dit de normaalste zaak van de wereld was. Alsof het dagelijks gebeurde. Ze hield haar telefoon in haar rechterhand en zat met haar duim te scrollen, haar linkerarm had ze om haar tengere lijf geslagen; haar bovenarm ongeveer net zo dik als mijn pols. Haar brede mond stond chagrijnig, ze had dikke wenkbrauwen en donkerblond haar dat voor haar ogen hing.

Ze moet gevoeld hebben dat ik haar bestudeerde, want plotseling keek ze me aan en zette heel even grote ogen op, waarmee ze me dwong een andere kant op te kijken. Ze opende haar mond. 'Jij denkt toch zeker niet dat ze is gevallen, hè?' vroeg ze, met opgetrokken lip. 'Je weet wel beter.'

Lena

Ze keken me allemaal aan en ik wilde tegen hen krijsen dat ze mijn huis uit moesten. Míjn huis. Het is míjn huis, van ons, het zal nooit van haar zijn. Tante Julia. Ik betrapte haar in mijn kamer, ze zat in mijn spullen te snuffelen terwijl ze me niet eens kent. Vervolgens deed ze heel lief en aardig tegen me en zei ze dat ze het heel erg vond, alsof ik ooit zou geloven dat het haar een reet kan schelen.

Ik heb al twee dagen niet geslapen en ik wil niet met haar en ook niet met iemand anders praten. En ik wil verdomme ook haar hulp niet of haar condoleances en ik wil ook geen stomme theorieën aanhoren over wat er met mijn moeder is gebeurd van mensen die haar nooit hebben gekend.

Ik wilde mijn kop houden, maar toen ze zeiden dat ze waarschijnlijk was gevallen, werd ik witheet van woede, want natuurlijk is ze niet gevallen. Echt niet. Ze snappen er niets van. Dit was niet zomaar een ongeluk, ze heeft het zelf gedaan. Niet dat het er nog iets toe doet, maar ik vind dat ze gewoon de waarheid onder ogen moeten zien.

Ik zei: 'Ze is niet gevallen. Ze is gesprongen.'

De vrouwelijke rechercheur begon allemaal domme vragen te stellen over waarom ik dat zei en of ze misschien depressief was geweest en of ze het al eens eerder had geprobeerd, en de hele tijd zat tante Julia me met haar droevige bruine ogen aan te kijken alsof ik een freak was of zo.

Ik zei: 'Ze was geobsedeerd door de poel, door wat er allemaal is gebeurd en iedereen die daar ooit is gestorven. Dat weten jullie ook. Zelfs zij weet dat,' zei ik, terwijl ik Julia aankeek.

Ze deed haar mond open, maar klapte hem toen weer dicht,

net als een vis. Ik wilde hun eigenlijk alles vertellen, het hun duidelijk maken, maar wat had het voor nut? Volgens mij hadden ze het toch niet begrepen.

Sean, inspecteur Townsend, zoals ik hem moet noemen als hij dienst heeft, stelde Julia vragen: wanneer had ze mijn moeder voor het laatst gesproken? Hoe was ze toen overgekomen? Had ze ergens mee gezeten? En tante Julia loog glashard.

‘Ik heb haar in geen jaren gesproken,’ zei ze, en ze kreeg een vuurrood hoofd. ‘We waren van elkaar vervreemd geraakt.’

Ze zag dat ik naar haar keek en ze wist dat ik wist dat ze lulkoek uitkraamde, en ze werd almaar roder, en toen probeerde ze de aandacht van zich af te leiden door aan mij te vragen: ‘Waarom zeg je nou dat ze is gesprongen, Lena?’

Ik keek haar heel lang aan voordat ik daarop reageerde. Ik wilde haar laten weten dat ik dwars door haar heen keek. ‘Raar dat jij dat vraagt,’ antwoordde ik toen. ‘Jij hebt haar toch zelf aangepreut dat ze een doodswens had?’

Julia schudde haar hoofd en zei: ‘Nee, nee, dat is niet waar... Dat heb ik niet zo gezegd.’ Leugenaar.

De andere rechercheur, de vrouw, had het erover dat ze ‘op dit moment nog geen bewijs hadden dat wees op een bewuste daad’, en dat ze ook geen afscheidsbriefje hadden gevonden.

Daar moest ik om lachen. ‘Denken jullie nou echt dat ze iets zou schrijven? Mijn moeder zou echt geen kutbriefje achterlaten. Dat zou zo fantasieloos zijn.’

Julia knikte. ‘Dat is... Dat is waar. Nel zou het leuk hebben gevonden dat iedereen ging twijfelen... Ze was dol op mysterie. En ze zou het prachtig hebben gevonden als men haar dood als een mysterie beschouwde.’

Ik had haar het liefst een klap voor haar bek gegeven. Stomme trut, wilde ik zeggen, het is óók jouw schuld.

De vrouwelijke rechercheur schonk voor iedereen een glas water in en wilde een glas in mijn hand drukken, maar ik kon er niet meer tegen. Ik stond op het punt in janken uit te barsten en dat ging niet gebeuren waar zij bij waren.

Ik liep naar mijn kamer en deed de deur op slot en liet daar

mijn tranen de vrije loop. Ik sloeg een sjaal om me heen en snikte zo zacht mogelijk. Ik had mijn best gedaan om er niet aan toe te geven, aan de drang om mezelf te laten gaan, want ik was bang dat er, zodra ik eenmaal begon, geen einde aan zou komen.

Ik wilde de woorden tegenhouden, maar ze bleven maar in mijn hoofd rondtollen: het spijt me het spijt me het spijt me, het was mijn schuld. Ik bleef maar naar mijn slaapkamerdeur kijken en dacht telkens weer aan zondagavond, toen mama me welterusten was komen wensen. Ze zei: 'Je weet dat ik heel van je hou, hè Lena, wat er ook gebeurt?' Ik draaide me van haar af en deed mijn oortjes in, maar ik wist dat ze er stond, ik voelde haar daar naar me staan kijken, het was net of ik haar verdriet voelde en daar was ik blij om, want dat had ze verdiend. Ik zou er alles, echt alles voor overhebben om nu op te kunnen staan, haar te knuffelen en te zeggen dat ik ook van haar houd en dat het helemaal niet haar schuld was. Ik had nooit moeten zeggen dat het haar schuld was. Als ze al ergens schuld aan had, dan ging dat ook voor mij op.

Mark

Het was de warmste dag van het jaar tot nu toe, en omdat de Verdrinkingspoel uiteraard niet toegankelijk was, ging Mark verderop in de rivier zwemmen. Voor het huisje van de Wards verbreedde de rivier zich, en het water stroomde daar snel en koel over de roestkleurige steentjes aan de kant, maar in het midden was het diep en koud genoeg om je de adem te benemen en je huid een branderig gevoel te geven, het soort kou waardoor je van de schrik hardop ging lachen.

En dat deed hij dan ook, hardop lachen, voor het eerst in maanden had hij weer kunnen lachen. Het was ook voor het eerst in maanden dat hij ging zwemmen. De rivier was van een plek om pret te hebben veranderd in een gruwelplaats, maar vandaag was het weer omgekeerd. Vandaag was het weer goed. Hij had het geweten toen hij wakker was geworden. Dat het dankzij een lichter gevoel, een helderder hoofd en soepelere gewrichten een goede dag was om te gaan zwemmen. Gisteren hadden ze Nel Abbott dood in het water aangetroffen. Vandaag was een goede dag. Hij had niet het gevoel dat er een last van zijn schouders was genomen, maar meer dat een bankschroef, die op zijn slapen had gedrukt en zijn geestelijke gezondheid bedreigde, zijn leven bedreigde, eindelijk een slag was losgedraaid.

De politie was bij hem langsgekomen, een erg jonge hoofd-agente met een lieve, een tikje meisjesachtige uitstraling, waardoor hij de neiging kreeg haar dingen te vertellen waar hij zijn mond over moest houden. Ze heette Callie nog wat. Hij had haar binnen uitgenodigd en de waarheid verteld. Hij zei dat hij Nel Abbott op zondagavond had gezien toen ze de kroeg uit kwam. Hij verzuimde erbij te vertellen dat hij daarnaartoe was gegaan

om haar te spreken, want dat deed er verder niet toe. Hij zei dat ze hadden gepraat, maar heel kort, omdat Nel haast had gehad.

‘Waar hebben jullie het over gehad?’ vroeg de hoofdagent.

‘Over haar dochter Lena, dat is een leerling van mij. Het afgelopen schooljaar heb ik wat problemen met haar gehad, ze was brutaal, dat soort dingen. Per september ga ik haar weer Engels geven, en het is haar examenjaar, dus ik wilde zeker weten dat ze haar leven had gebeterd.’

Dat was maar al te waar.

‘Ze zei dat ze geen tijd had, dat ze het druk had.’

Dat was ook waar, maar hij had wel wat verzwegen.

‘Ze had geen tijd om over de problemen van haar dochter op school te praten?’ vroeg de hoofdagent.

Mark haalde zijn schouders op en glimlachte droevig. ‘Sommige ouders zijn nu eenmaal meer betrokken dan andere,’ zei hij.

‘Waar ging ze naartoe, toen ze uit de kroeg kwam? Was ze met de auto?’

Mark schudde zijn hoofd. ‘Nee. Volgens mij ging ze naar huis. Ze liep in elk geval die kant op.’

De hoofdagent knikte. ‘En u hebt haar daarna niet meer gezien?’ vroeg ze, en Mark schudde zijn hoofd.

Oké, dat was deels waar en deels een leugen, maar de politie-vrouw leek er tevreden mee; ze gaf hem haar visitekaartje met een telefoonnummer dat hij kon bellen als hem nog wat te binnen schoot.

‘Zal ik doen,’ zei hij, en hij glimlachte innemend. De agente kromp ineen en Mark vroeg zich af of hij het er een beetje te dik bovenop had gelegd.

Hij dook onder water, naar de rivierbedding, en stak zijn vingers in de zachte, blubberige modder. Hij maakte zich zo klein mogelijk en schoot toen in één krachtige beweging weer omhoog, waar hij gulzig de adem in zijn longen zoog.

Hij zou de rivier missen, maar hij was eraan toe om weg te gaan. Hij moest op zoek gaan naar een andere baan, misschien in Schotland, of wellicht zelfs verder weg: Frankrijk of Italië, in

elk geval ergens waar niemand wist waar hij vandaan kwam en wat er was gebeurd. Hij droomde van een schone lei, een wit doek, een onbezoedeld verleden.

Hij zwom naar de oever en de bankschroef werd weer een tikje aangedraaid. Hij was nog niet veilig. Nog niet. Het meisje was er nog en zij kon lastig gaan doen, hoewel ze nu al zo lang haar mond had gehouden dat het onwaarschijnlijk was dat ze de stilte zou verbreken. Je kon zeggen wat je wilde van Lena Abbott, maar ze was zo trouw als een hond, ze hield zich aan haar woord. En misschien zou ze nu, zonder de schadelijke invloed van haar moeder, wel een goed mens kunnen worden.

Hij bleef een tijdje op de oever zitten, luisterde met gebogen hoofd naar het lied van de rivier en voelde de zon op zijn schouders schijnen. Zijn opluchting verdamppte, evenals de spetters op zijn rug, maar in plaats daarvan voelde hij niet echt hoop, maar wel een klein vermoeden dat hoop een mogelijkheid was.

Hij hoorde iets en keek op. Er kwam iemand aan. Hij herkende haar figuur, haar gruwelijk trage manier van lopen, en zijn hart ging sneller kloppen. Louise.